„DACĂ ȚI-E DRAGĂ MUNCA, VIN ȘI SUCCESELE..."

Cristina s-a întors acasă cu lacrimi în ochi. Dar nu lacrimi amare, de necaz, ci... dulci. Lacrimi de bucurie. **„Am cîștigat locul I pe județ, mămico !"** Da ! Ea, fetița de șase ani din Subcetate, a devenit campioană pe județul Harghita la schi, la categoria copii, un succes pentru care se poate... plînge, un motiv de mare bucurie în familia profesorului **Horea Dobreanu.** Bucurie adăugată la atîtea alte satisfacții din ultima vreme. Despre ce satisfacții este vorba ?...

Școala generală din Subcetate numără cam 400 de elevi. O școală ca atîtea altele. Și totuși, datorită profesorului de educație fizică **Horea Dobreanu,** despre copiii din Subcetate s-a dus vestea nu numai pe întreaga vale a Mureșului de sus, ci mult mai departe. Horea Dobreanu a copilărit pe aici, a bătut cărările munților vara, s-a zbenguit pe derdelușuri în timpul iernii, iar cînd a ajuns profesor aici, în Subcetate, și-a zis : **„Trebuie să fac totul pentru a valorifica aptitudinile acestor copii harnici și sănătoși !"** Și a început cu crearea unei baze sportive care poate servi ca model. **„Am amenajat cu copiii terenuri de fotbal și volei, de handbal, pistă de alergări, avem o sală de sport de 22/11 m, bine dotată... Și-avem cîmpuri ideale pentru mișcare în aer liber"** — ne spune prof. Horea Dobreanu. Pe terenurile de sport, pe cîmpurile din jur se desfășoară lecțiile de educație fizică, iar duminica, în fiecare duminică, se organizează întreceri : crosuri în timpul verii, schi și săniuș iarna.

„La noi iarna-i lungă, așa că nu există copil pe care să nu-l fi învățat să schieze. Și dacă toți schiază, se găsesc și talente. Nu-i ușor să le crești, dar dacă ți-e dragă munca..."

În 1977, micii schiori din Subcetate au devenit campioni județeni în categoriile lor, apoi au ocupat locul doi pe țară în „Cupa U.T.C.", iar anul acesta — locul patru în finala de schi-fond din Semenic. Nici la sanie n-au fost mai prejos : în 1977, locul 3 în „Cupa U.T.C.", iar anul trecut — titlul de campioană la fete, prin **Aurelia Urzică.** Și sîntem siguri că la aceste succese vor mai adăuga și altele, mai ales la sanie. Ce ne îndreptățește să afirmăm acest lucru ?

Sublinieri

„Pînă acum n-am avut sănii de performanță. Acum, însă..." Prof. Dobreanu ne prezintă două sănii nou-nouțe. Sînt construcții de mare finețe, proiectate chiar de el și realizate în atelierul-școală, cu ajutorul maistrului **Aurel Mîndru.** Pe laturile exterioare ale tălpicelor a fost pirogravată inscripția „Daciada", încadrată de motive naționale specifice locului. **„Le-am testat cu prilejul recentei finale a „Cupei U.T.C." de la Harghita-Băi"** — ne spune profesorul. Și ? **„Au coborît cu cîteva secunde mai repede decît săniile similare, construite în străinătate, de către firme specializate".**

Fără îndoială, drumul spre aceste afirmări n-a fost ușor. Dar, vorba profesorului Dobreanu : **„Dacă ți-e dragă munca, vin și succesele..."** Și succesul micuței Cristina este tot un rezultat al dragostei de muncă.

Viorel TONCEANU

ILIE NĂSTASE ÎN FAȚA „NOULUI VAL"

(Urmare din pag. 1)

încă din prima zi, cînd îl văzusem jucînd atît de bine cu Stévaux, mi-am dat seama că este cel mai indicat să mă secondeze. Dar — țin să precizez — ceea ce a fost valabil la Bruxelles poate să nu fie altă dată. La București, viitoarele noastre meciuri în „Cupa Davis" vor fi din ce în ce mai grele. Nu vreau să-mi iau atribuții de căpitan de echipă — le-a îndeplinit foarte bine aici Gogu Viziru —, dar eu aș sugera ca, pînă în momentul cînd vom putea prezenta o nouă formație de dublu, una eficientă, să ne întoarcem la cea dinainte...

— Adică, la echipa mare Năstase — Țiriac ?

— *Exact. Joc simplurile, împreună cu un al doilea echipier, cel mai în formă la ora respectivă, iar la dublu să intru cu Ion Țiriac. Amîndoi putem face încă lucruri bune. Altfel, riscăm !*

— Ce se întîmplă atunci cu „întinerirea" echipei ?

— *Va veni și ea, dar nu peste noapte. Sînt primul care voi aplauda un cuplu de jucători tineri, capabili să-și cîștige locul în echipă. E sarcina antrenorilor ca să-i aleagă și să-i pregătească așa cum trebuie. Și, bineînțeles, nu e ușor. Iată un exemplu care poate lămuri pe oricine. Cu Boileau joc a doua oară, după ceva mai mult de un an și jumătate. De la prima noastră întîlnire, el a progresat enorm. Și, totuși, n-a putut face acum decît 3 ghemuri mai mult decît atunci, la București. Deși, repet, joacă mult mai bine.*

— Fiindcă veni vorba despre tineri. Cum se explică faptul că Ilie Năstase cîștigă, în același turneu, la Vilas și Tanner, dar pierde la Pfister ?

— *Nu e nici un mister. Hank Pfister la 23 de ani, cu locul 34 în clasamentul mondial, joacă doar cu puțin mai rău ca Vilas, clasat al 3-lea. Dar dacă acestuia din urmă îi cunosc pe de rost toate loviturile, știu exact unde va juca nu numai mingea următoare, ci și a treia și a patra, la Pfister totul mă poate surprinde, mă derutează. Trebuie să fac un efort suplimentar, iar cînd ajungem în setul trei, eu sînt obosit, pe cînd el e încă proaspăt. Simplu, nu ?*

— Se pare că da. În „noul val" au și apărut, dealtfel, tenismani de vîrf, care nu mai pot fi considerați out-sideri. John McEnroe, de pildă. Care ar fi ceilalți ?

— *Sînt atît de mulți, încît aș greși numind pe unii și uitînd pe alții. Americanii au mai mulți tineri de valoare apropiată, toți redutabili. După McEnroe, incontestabilul lor șef de coloană, aș pune însă pe argentinianul José-Luis Clerc, foarte bun pe zgură. Sînt și cîțiva europeni în mare progres. Iată-i chiar pe francezi, juniorii Yannik Noah și Pascal Portès, care acum au eliminat din „Cupa Davis" echipa Olandei, cu Okker în frunte. Nu e de glumă, după cum ușor se vede.*

— Așadar, concluzia ?

— *Una singură : să trecem la treabă. Pentru a ridica tineri și la noi în țară, pentru a face o nouă și puternică echipă a României. Cu sau fără Ilie Năstase... Avem destui jucători talentați. Din nou, nu vreau să dau nume, ca să nu greșesc cumva, căci nici nu-i cunosc bine pe toți. Dar sînt sigur că ei nu vor întîrzia să se impună singuri, cu forțe proprii. Celor care vor ști să parcurgă pînă la capăt asprul drum al consacrării, toate locurile din fruntea clasamentelor le sînt accesibile. Iar echipa națională îi așteaptă !*

O VESTE ÎMBUCURĂTOARE PENTRU SUPORTERII REPREZENTATIVEI NAȚIONALE DE FOTBAL !

Meciul de la Craiova, dintre echipele României și Spaniei, va putea fi urmărit la fața locului prin participarea la excursia organizată de I.T.H.R. București. Filialele de turism bucureștene asigură biletele de excursie, biletele de intrare pe stadion și o gustare la pachet.

Plecarea — miercuri 4 aprilie, la ora 9, de pe platoul din fața hotelului „Intercontinental", cu autocare tip turist.

O lucrare excelentă:

MICA ENCICLOPEDIE A TENISULUI

Radu Voia încununează fericit o carieră gazetărească oferind iubitorilor de sport o splendidă operă publicistică, prima dintr-o serie pe care ne-o promite **Editura Sport—Turism : „Tenis — mică enciclopedie".** Rodul multor ani puși în slujba sportului alb, am spune chiar chintesența experienței autorului pe acest tărîm, cartea întrece cu mult condiția unei lucrări lexicografice. Radu Voia e mai fidel decît ne-am putea închipui înțelesului originar : **en — kyklos — paideia,** el învață cititorul, îl instruiește, într-un singur domeniu („în cerc") revenind mereu la subiectul principal, tenisul, cu o nestrămutată pasiune, care face lectura nu numai utilă, cum se cere în primul rînd unei enciclopedii, ci și foarte plăcută. Nu e de mirare că autorul — înainte de a răspunde cerințelor de dicționar — face o amplă incursiune în istoria seculară a sportului cu racheta și-i povestește aventurile și tribulațiile cu atît farmec încît tot trecînd paginile uiți că de fapt ai în mîini o operă presupusă a fi aridă, excesiv sistematizată, redusă la date și statistici. (Un detaliu : științific vorbind, poți să nu fii de acord cu încercarea lui Radu Voia de a aduce în sfera începuturilor tenisului oina strămoșească, dar nici nu poți să-i refuzi admirația pentru originala tentativă). Partea a doua a lucrării, fără a avea intenția de a învăța tenis pe neofit, este un compendiu al cunoștințelor elementare și o expunere rezumativă a regulilor jocului. Ultima parte este dedicată unui bogat index alfabetic și palmareselor tuturor marilor competiții mondiale sau românești. Condițiile grafice asigurate de editură sînt foarte bune și ne dau, de pe acum, nădejdea că următoarele lucrări din serie („Box", „Fotbal", „Atletism") vor fi la înălțimea primei, care face indubitabil cinste deopotrivă autorului și casei de editură. **(vib)**

CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI • CĂRȚI NOI

CHEMAREA RINGULUI

Cu o ingeniozitate pe care nu pentru prima oară o lăudăm, publicistul de talent **George Mihalache** găsește, din nou, un inspirat titlu pentru proaspăta sa colecție de istorioare din lumea sportului : **„Acolo «în colț», cineva te așteaptă..."** (Ed. Sport—Turism). Pastișînd titlul romanului autobiografic (devenit pe urmă un celebru film) al lui Rocky Graziano („Acolo, sus, cineva mă iubește"), autorul trimite fără ocoliș pe cititor spre domeniul ales, cel al boxului. Deși el nu-și ține întotdeauna promisiunea (implicită în titlu) de a ne oferi portretele unor mari, celebri și neuitați „oameni de colț" ai boxului mondial, George Mihalache știe, cu abilitate, să ne plimbe prin lumea meciurilor vestite, repovestindu-le cu har, din punctul de vedere al „colțului" ringului. Defilează prin fața cititorului Al Brown—Panama, Carnera, Rocky Marciano, Joe Louis și George Foreman, dar și Toma Aurel, Lucian Popescu, Gogea Mitu, Ion Alexe, Ion Monea, Constantin Nour sau Marcu Spakow și o mulțime de alți antrenori sau pugiliști, unii chiar mai puțin merituoși decît ambițiile acestui volum ! Iubitorul de box și de narațiuni sportive va găsi, oricum, din nou, sub pana alertă, atrăgătoare a lui George Mihalache, o colecție de momente de tensiune din istoria pugilismului.

PENTRU IUBITORII DE CĂLĂRIE

Trebuie să-l credem pe Cristian Țopescu atunci cînd susține, în prefață, că a citit manuscrisul **„cu satisfacția unei plimbări captivante, în galop de primăvară, prin mitologie, istorie și literatură".** Cu adevărat, tentativa curajoasă a **dr. Aristide Popescu** de a omagia cuplul cal-călăreț, în toate epocile și în toate ipostazele, se înscrie ca o reușită în domeniul literaturii antologice. **„De la Pegas la El—Zorab"** (Ed. Albatros), o carte de variații pe aceeași temă, scrisă cu har poetic și cu dragoste de colecționar, poartă cititorul prin cele mai diverse și mai neașteptate domenii în care poate fi întîlnit calul sau călărețul. Amatorul de sporturi ecvestre va fi încîntat poposind la capitolele, cît de cît sportive, care prezintă jocurile cavalerești, turnirele și jutele medievale, sau întrecerile hipice la Jocurile Olimpice antice și moderne. Bogăția de informații și varietatea lor, precum și modul elegant de prelucrare constituie virtuțile unui volum care nu va lipsi din biblioteca nici unui iubitor de călărie.

SPORTUL ȘI CONDIȚIA UMANĂ

Nu de mult au fost strînse în volum comunicările prezentate la simpozionul **„Știința și condiția umană",** găzduit la Bacău sub egida UNESCO. Ne-a făcut plăcere să reîntîlnim în acest prestigios volum lucrări consacrate — direct sau indirect — educației fizice sau sportului ca ipostaze importante ale condiției umane. Vom sublinia în special eseurile : **„Sportul, componentă a condiției umane",** de colegul nostru **Radu Urziceanu, „Călătoriile — rezervor și alambic de umanism",** de prof. Eugen Popescu și **„Idealul uman al secolului de aur",** de Stela Petecel.

GHIDUL CAPITALEI

Cu zestrea materială în continuu spor, cu vizitatori (români și străini) în flux mereu accentuat, capitala țării merita un nou îndrumar — cu datele „la zi" — printre edificii și monumente, printre parcuri și stadioane. Acestei nevoi îi răspunde cu aplomb — și într-o elegantă ținută grafică — lucrarea **„București — ghid turistic"** (Ed. Sport—Turism), sub pana unor autori care și-au mai exersat talentul în acest domeniu în precedente opere similare : istoricul **Dan Berindei** (membru al colectivului ghidului din 1962), și colegul nostru de breaslă, publicistul **Sebastian Bonifaciu** (autor, cu Emanuel Valeriu, și al ghidurilor din 1969 și 1972). Bogatul cuprins al lucrării ne poartă pe la monumente de arhitectură, pe la case memoriale și muzee, pe la locurile legate de istoria mișcării revoluționare și democratice, de lupta partidului pentru eliberare națională și progres social, pe mari artere de circulație și prin împrejurimile orașului. O amănunțită hartă ușurează orientarea nu numai a străinului de oraș, ci adesea chiar a bucureșteanului însuși (dar, cu siguranță, o listă a străzilor ar fi sporit utilitatea cărții). Noul ghid al cuceritoarei noastre Capitale nu va avea niciodată tirajul îndestulător pentru a satisface marea cerere manifestată în librării.

RĂSPUNDE Ion Poștașu

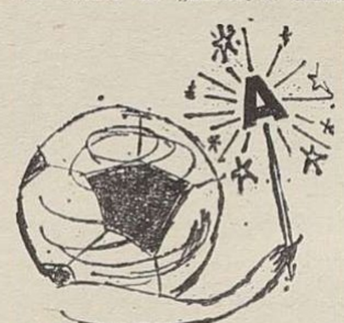
MARIN MORARU, CRAIOVA. Profilul și spațiul ziarului nostru nu ne-ar permite să publicăm nici cea mai frumoasă poezie din lume desfășurată pe 12 pagini și cuprinzînd 240 de strofe ! Ceea ce nu înseamnă însă că nu apreciem efortul dv. și, mai ales, sentimentele dv. de admirație pentru marea noastră gimnastă, Nadia Comăneci. Îmi închipui că timpul nu v-a permis să faceți și o copie după poezia trimisă. V-o ținem, deci, la dispoziție. Peste ani, poate că o veți reciti cu nostalgie...

NORU BOSTAN, UCURIS, JUD. BIHOR. Vă publicăm dialogul trimis sub titlul „Zîmbet" :

— Nene, matale crezi în minuni ?

— Da, dacă F.C. Bihor rămîne în „A" !

Ținînd seama de meleagurile de unde vine, aș spune că e mai curînd un „zîmbet"... amar.

DAN MARINESCU, BUCUREȘTI. Fotografia apărută în revista „Sport" este a renumitului actor Ștefan Iordache, care nu este una și aceeași persoană cu... fotbalistul de la Steaua. Este, așadar, 1—0 pentru... tatăl dv. Altă dată, să nu-l mai contraziceți, nici măcar pe teme fotbalistice ! Pe portarul echipei Steaua îl cheamă Vasile Iordache !

EMANUEL PRIBOIANU, GALAȚI. Cu 15—20 de ani în urmă, knock—downul ducea automat la scăderea unui punct sau chiar a două puncte pe buletinul boxerului căzut. Acum, el nu mai are aceeași pondere. Totuși, în ultimul timp, tacit, dacă vreți, el înseamnă un plus pentru boxerul care și-a trimis adversarul la podea. Și, într-un meci strîns, acest plus contează.

PAMFIL STAMATE, BRĂILA. Fotbaliștii români s-au întîlnit de 4 ori cu cei englezi, sub culorile naționale. De 3 ori în meciuri amicale și o dată în joc oficial, la C.M. din Mexic. În prima întîlnire, disputată în anul 1939, la București, Anglia a învins cu 2—0, în condițiile în care în majoritatea timpului echipa noastră a jucat în 10 oameni (Bürger s-a accidentat, iar înlocuirile nu erau permise pe-atunci nici în meciuri amicale !). În alte două jocuri amicale, disputate în 1968 și 1969, la București și Londra, scorurile au fost 0—0 și 1—1. Dar, să amintim și rezultatul singurului meci oficial, cel din Mexic, de la C.M. din 1970 : 1—0 (0—0) pentru Anglia, după un joc echilibrat.

ȘTEFAN BĂDĂLUȚĂ, BUCUREȘTI. 1. Kubala n-a jucat în echipa Ungariei în meciul pe care aceasta l-a susținut în 1948, la București, cu echipa de fotbal a României. 2. Inginerul Andrei Rădulescu, actualul președinte al Comisiei de disciplină, prezent în acel meci în reprezentativa României, ca centru atacant, juca în perioada aceea la Politehnica Timișoara.

Ilustrații : N. CLAUDIU